

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06 (1) 787-8621

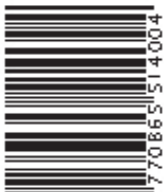

HÁBORÚ HELYETT BÉKÉT!

MUNKÁSPÁRT

SZÁZ ÉVE KEZDŐDÖTT AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ.
EZ IS – CSAKÚGY, MINT NAPJAINK HÁBORÚI –
A TŐKÉS RENDSZER SZÜLÖTTE VOLT. HA BÉKÉT AKARUNK
MAGYARORSZÁGNAK, KI KELL LÉPNI A NATO-BÓL, KI KELL LÉPNI
AZ EURÓPAI UNIÓBÓL, KI KELL LÉPNI A TŐKÉS RENDSZERBŐL.

14029

9-770865-514004

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEM ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

MEGÉLTEM A HÁBORÚT

A háború elkerülte az én nemzedékeket. Nem kellett a fronton harcolnunk. A légiriadót jelző sziréna a Fazekas Gimnázium tetején volt, de hangját csak akkor hallottuk, amikor időről-időre kipróbálták. Aztán még az is abba maradt.

Atomháborúról sok szó esett. A nagyobb gyárakban polgári védelmi foglalkozásokon készítették fel a dolgozókat arra, hogy mit kell tenni, ha jön a bomba. Hirosimáról mindenki hallott, de az egész atom-dolog megfoghatatlan volt. Az ember olyan állattól fél, amelyet ismer, vagy legalább is el tud képzelni. Az atomháború nekem is felfoghatatlan volt egészen addig, amíg el nem mentem Hirosimába. Miért nem beszélünk erről többet? Miért van az, hogy a náciakat nap, mint nap elítéljük, mert 12 év alatt sok millió embert megöltek, de nem átkozzuk ki az amerikaiakat, akik a hirosimai bombával egyetlen perc alatt 70 ezer embert öltek meg, másik 70 ezernek pedig olyan sugárzást okoztak, hogy öt éven belül meghaltak? Miért?

Voltak ismerősök, akik megjárták Vietnámot. Láttuk a háborús filmeket is, tudtunk a vietnami nép szenvedéseiről. De egy dolog tudni mások szenvedéseiről, és egészen más magunknak is szenvedni. Saigon mellett egyszer pár métert másztam abban a földalatti alagútrendszerben, amelyben a vietnami hazafiak éveken át küzdöttek az amerikai agresszor ellen. Minden tisztelem a vietnami embereké!

Egyszer, 1962-ben egy őszi napon apám azzal jött haza szolgálatból, hogy háború lesz. Vásároljunk be konzerveket, lisztet, cukrot, mert soha sem lehet tudni! A kubai válságból nem lett háború. Kennedy is, Hruscsov is visszalépett. Pár évvel később,

1968 augusztusában az újságban olvastam a bejelentést, hogy más szocialista országok erőivel együtt a Magyar Néphadsereg is bevonult Csehszlovákiába. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy a szocializmus idején magyar katonát külföldre vittek.

Mondom, a háború elkerülte az én nemzedékeket. Szerencsénk volt! – mondják egyesek. Pedig a szerencséhez ennek nem volt semmi köze. Békében élhettünk, mert a nyugati világ, az USA, a NATO nem mert háborút indítani. Nem volt bátorságuk hozzá, mert számoltak a Szovjetunió és a többi szocialista ország erejével. Az erők egyensúlyban voltak. Az erőegyensúlyért sokat kellett dolgoznunk, és sok mindenről kellett lemondanunk, hiszen nekünk a kevesebből kellett ugyanannyit fegyverkezésre költeni, mint amennyit a nyugat a jóval többről költött. De megérte. Nem a nyugat döntötte el, hogy mi jó nekünk, hanem mi. Függetlenek voltunk, és békében éltünk.

Úgy hozta az élet, hogy egyszer mégis csak szembesültem a háborúval. A '90-es évek elejétől a nyugat blokád alá vette Jugoszláviát. Eleinte csak a kereskedést tiltották meg, a légi járatokat állították le, a végén már se ki, se be. Jugoszlávia zavarta őket, erős volt és független. Amíg létezett a Szovjetunió, a nyugat sem bánta, hogy van Tito Jugoszláviája, ami ugyan szocialista ország, de mégis kilóg a sorból. De ekkorra már a szovjetek országa eltűnt, s a nyugattal szemben önálló utat választó Milosevic-féle Jugoszlávia pedig zavarta az amerikaiakat és németeket is. Éveken át éhezették Jugoszlávia népeit, egymásnak uszították őket. Nem tudták térdre kényszeríteni őket!

1999 tavaszán a végső fegyverhez nyúltak. A NATO 19 tagállama megtámadta Jugoszláviát. A második világháború óta

először háború volt Európában. Áprilisban elmentem a háborús Jugoszláviába. Iszonyú volt a kép. A Hotel Jugoslavia, Belgrád egyik jelképe, romokban. Kiegett középületek, lerombolt iskolák, kórházak. A Dunán egyetlen hidat hagytak meg a NATO gépei.

Találkoztam barátaimmal, és barátaim barátaival. Először láttam közelről félelmet. Halod a szárnyas rakéta zaját, és nem tudod, hova csapódik be. Reménykedsz, imádkozol, könyörögsz, hogy ne a te házad legyen az!

Ekkorra már a belgrádi magyar nagykövetséget is bezárták. Magyarország, az újdonsült NATO-tag már nem állt szóba Jugoszláviával. Taszárról amerikai gépek bombázták Újvidéket, a Vajdaság magyarlakta területeit. A magyar közvélemény nem vett tudomást a háborúról. A magyar értelmiség zöme a nyugati média szerbellenes sztereotípiáit hajtogatta. Pedig háború volt. Nem Afrikában, nem Ázsiában, hanem itt, 50 kilométerre Szegedtől.

Milosevic elnök egy nagy térképhez vezetett. Itt vannak az újvidéki hadtest egységei, mondta. Ha a NATO szárazföldön is megtámadja Jugoszláviát, sok szerb katona fog meghalni. De sok magyar is. Mondja el ezt otthon! Elmondtam. Országnak-világnak. A NATO végül nem indított szárazföldi háborút, pedig sokan sürgették.

Az újvidéki hídnál sok ezer ember gyűlt össze. Se előtte, se utána nem beszéltem ennyi ember előtt. Kíváncsi, sőt számonkérő tekintetek. Mit akar itt ez a magyar? Ez a gazdagok, a tőkés háborúja. Ez nem a magyar dolgozók, nem a magyar nép háborúja – mondtam magyarul is, szerbül is. A blokád kezdetén eljöttünk, hogy kivágyjunk egy darabot a szögesdrótból. Most itt vagyunk, hogy támogassuk a szerb népet. Megtapsoltak. Tudták, hogy a NATO repülőket mi sem tudjuk megállítani, de legalább érezték: a bajban, a szenvedésben nincsenek egyedül. Mikor elhagytuk Újvidéket, nem sokkal rá már újra hullottak a bombák.

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. A Demokratikus Koalíció, az Ellenállás napja elnevezésű rendezvényén a Belvárosban Gulyás Márton, a Krétakör Alapítvány ügyvezetője a tömegben egy táblát emelt a magasba, amelyen az állt: „Cigányozás helyett baloldali megoldásokat”. A transzparenst a közelében állók kitepték a kezéből, őt pedig többször megütötték. A DK és az Együtt-PM – ide tartozik Gulyás – egymást vádolja az ügyben.

Munkáspárt: Mindez vihar egy pohár vízben, a liberális pártok egymással marakodnak, s ehhez ürügy a miskolci cigány éppúgy, mint mindenki más. A DK és a Bajnai-párt hazug módon manipulálja a dolgozókat, a társadalmi folyamatokkal elégedetleneket. Beszél szegényről, elesetről, megalázottról, de nem beszél a helyzet valóságos okáról, a kapitalizmusról. Gyurcsány és Bajnai, az asszisztáló MSZP a kapitalizmust, a tőke, a pénz uralmát akarja megerősíteni, a szegény, a dolgozó csak „hivatkozás” nekik.

2. Az eddig feltárt két konkrét eset után újabb amerikai vonatkozású kémügyek is kipattanhatnak a berlini kormányzati szerveknél – vélekedtek német ellenzéki politikusok a törvényhozás alsóháza belügyi bizottságának rendkívüli ülése után, amelyen a titkosszolgálatok vezetőit hallgatták meg az utóbbi hetek leleplezéseiről.

Munkáspárt: Az Egyesült Államok még legközelebbi szövetségeseit is semmibe veszi. Ha egy Németország ennyit jelent nekik, elképzelhetjük, hogy miképp bánnak Magyarországgal. Igaz, nálunk eddig még nem buktak le kémek, ki tudja, talán azok is Washingtonnak esküdtek hűséget, akiknek a „téglákat” keresni lenne a dolguk. Kormány és ellenzék mindenesetre kínosan nem foglalkozik az üggyel, mint ahogy túltették magukat a lehallgatási botrányokon is.

3. Változásra van szükség az egészségügyben, hiszen az elmúlt években tett pozitív lépések ellenére a feszültségek és a problémák nem oldódtak meg az ágazatban – mondta Zombor Gábor egészségügyért felelős államtitkár.

Munkáspárt: Államtitkár úr úgy beszél, mintha most jött volna Magyarországra. Magyarország keveset költ a GDP-ből az egészségügyre, és ez nem függ attól, hogy a mostani pénzt hogyan használják fel. A magyar egészségügy már régen megszűnt ingyenesnek lenni, és már régen szétesett szegény-gazdag ellátásra. A Munkáspárt úgy véli: az egészségügy maradjon állami kézben, és költjük a GDP 10 százalékát az egészségügyre! E nélkül semmi sem fog változni.

4. A Központi Nyomozó Főügyészség vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt nyomoz az MSZP-s Hiszékeny Dezső ellen; Polt Péter legfőbb ügyész az Országgyűlés elnökénél a képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére tett indítványt. Az ügyészség közleménye szerint megalapozott a gyanú,

hogy Hiszékeny pénzt kért cserébe azért, hogy odaadjon egy vállalkozónak egy önkormányzati ingatlant.

Munkáspárt: Persze, egy vállalkozónak, egy ingatlant... Szerintünk maradjunk csak a „más bűncselekmények” megfogalmazásnál. Mindenki tudja, hogy jobb- és álbaldalról is csak az csal, lop és hazudik, akinek módja és pozíciója van hozzá. A mentelmi jogokat pedig nem felfüggeszteni kellene, hanem egyszerűen eltörölni. Aki a hatalmával visszaél, példájával többszörösen árt a társadalomnak – így a büntetést is ennek megfelelően kellene osztani egy „átlag” állampolgárhoz képest. Köztörvényes az köztörvényes...

5. Őrizetbe vette a Központi Nyomozó Főügyészség szegedi regionális osztálya a makói autópálya alosztály nyolc rendőreit, akik a gyanú szerint kenőpénzt fogadtak el a külföldi autósoktól azért, hogy ne vizsgálják át a kocsijukat, vagy ne kelljen megfűjniük a szondát.

Munkáspárt: Ennyit a „hivatás” kifejezésről, amit mondjuk egy rendőrnek gyakorolnia kellene. De nem meglepő. Ezt látják „fentről”, ahol milliókat keresnek/sikkasztanak – a szerény rendőri fizetést miért ne akarnák kiegészíteni? Azért, mert az becstelenség? Lehet, hogy ez a szó már a Magyar Értelmező Kéziszótárban sem szerepel?

6. Vesztegetéssel gyanúsítja a rendőrség a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal egyik kormánytisztviselőjét. A bevándorlási hivatal korrupciós ügyét a Nemzeti Védelmi Szolgálat tárta fel. A gyanú szerint az ügyintéző tavaly nyár óta többször juttatott magyar állampolgársághoz olyan külföldieket, akik nem feleltek meg az egyszerűsített honosítási eljárás törvényi feltételeinek, például nem tudtak magyarul. A kormánytisztviselő beismerő vallomást tett.

Munkáspárt: Fenti híreink nyomán erre jóformán csak vállrándítás futja. Az állam, a kormány minden egyes sejtjét átrágtá a korrupció. Ezt nem lehet a kapitalista körülmények között felszámolni. Tisztességet, becsületet, emberi értékeket csak akkor lehet meghonosítani, ha van mögöttes tartalom. Ha az állam nem csak néhány kivételezettnek kedvez, hanem a társadalom többségének. Egy új, közösségi társadalomban.

7. Vizsgálatot kezdeményezett az Európai Bizottság (EB), hogy megállapítsák, a szabályoknak megfelelő-e a magyar állami támogatás, amelyet az Audi kap a győri autógyárának bővítéséhez. A bizottság információi szerint a beruházás teljes költsége 1,2 milliárd euró, amelyből 133,3 millió eurót a magyar állam finanszírozza.

Munkáspárt: Van Önöknek olyan kis- vagy közép vállalkozó ismerőse, ahol az állam sietett a fejlesztések segítésére? Számokon és betűkön kívül tudják Önök, mennyi az a 133,3 millió? Esetleg euróban? Ugye, hogy nem. Messziről sem. S akkor még a többi „stratégiai partner” támogatásait nem háborgattuk. Pedig jó lenne tudni, mennyibe kerülnek nekünk.

HÁBORÚ HELYETT BÉKÉT!

TÖKÉS REND HELYETT ÚJ KÖZÖSSÉGI TÁRSADALMAT!

A MAGYAR MUNKÁSPÁRT NYILATKOZATA AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ KITÖRÉSÉNEK 100. ÉVFORDULÓJÁN

100 esztendővel ezelőtt, 1914. július 28-án tört ki az első világháború. Az első világháborút a tőkés országok közötti ellentétek váltották ki. A háborúért felelősség terheli az akkori magyar uralkodó osztályt.

A Munkáspárt tisztelettel emlékezik az egyszerű magyar katonákra, akik hősiességgel küzdöttek a háborúban. A katonákra, akik elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A Munkáspárt tagjai meghajlítják fejüket a dolgozó magyar emberek előtt. Ők azok, akik viselték a háború terheit, átérték nehézségeit.

Magyarország elvesztette az első világháborút. A rablőháborút rablóbéke követte. A Munkáspárt elítéli a trianoni békediktátumot. A trianoni határok ma is érvényesek. A magyar tőkésosztály ismét leszerepelt. Siratja Trianont, de amikor cselekedni kellene, nem cselekszik.

Az első világháború a tőkés rendszer szülötte. Csakúgy, mint napjaink háborúi. Ha békét akarunk, ki kell lépni a NATO-ból, ki kell lépni az Európai Unióból, ki kell lépni a tőkés rendszerből.

1. Az első világháborút a tőkés országok közötti ellentétek váltották ki. A tőkés rendszer fejlődése mindenütt új szakaszába, az imperializmus korszakába lépett. A hagyományos magáncégek helyét óriás vállalatok, monopóliumok vették át. A banktőke egybeolvadt az ipari tőkével. A német és az orosz tőke gyors fejlődése sértette az Európát hagyományosan uraló brit, francia tőke érdekeit. A tőkés erők mind-mind új piacokat akartak. Ellentéteiket már nem tudták békés úton rendezni, és az akkori Európa szövetségi rendszerei már nem voltak alkalmasak a háború megakadályozására.

2. A háborúért felelősség terheli az akkori magyar uralkodó osztályt. A hercegeket és grófokat, akik uralták a magyar földnagyrészt, még a háború árán is ragaszkodtak a királysághoz. Az elszegényedő kis- és középnemességből lett „úri középosztály”, a dzsentrit, amely rettegett a dolgozó tömegektől, és ellene volt minden forradalmi változásnak. Az ipari és pénzügyi nagytőkések, akik az első világháború hadiszállításainak fő nyerteseivé váltak. A magyar uralkodó osztálynak – bár rétegenként eltérő mértékben – érdeke volt a háború, és Magyarország ezért lépett be az első világháborúba. Magyarország az Osztrák-Magyar Monarchia társállamként része volt a kapitalista világrendszernek. A német, francia, angol tőke nyomásával szemben a magyar tőke a Monarchiához

közeli területeken, főleg a Balkánon tudott terjeszkedni. Az adott nemzetközi viszonyok között az osztrák-magyar tőke érdekeit csak háborús úton tudta érvényesíteni. Ez a tény határozta meg a magyar uralkodó osztály alárendelt helyzetét, és folyamatos függőségét a külföldi tőkétől és a külföldi hatalmaktól.

- 3. A magyar katonák hősként haltak meg, rossz célokért.** Hősiességgel küzdöttek a háborúban. Elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A magyar uralkodó osztály azonban nem a hazát védte, hanem új területeket akart megszerezni. Nem a békét védte, hanem a háborút használta saját céljainak elérésére.
- 4. Magyarország elvesztette az első világháborút.** A háborús vereség nyomán Magyarország mély gazdasági, politikai és társadalmi válságba került. A magyar uralkodó osztály nem tudott mit kezdeni a háborús válsággal, a tömeges munkanélküliséggel. A helyzetet súlyosbította, hogy az ország déli részét francia és román, északi részét cseh csapatok szállták meg, és az Antant egyre nagyobb követelésekkel állt elő. Ebben a helyzetben a magyar uralkodó osztály tehetetlennek bizonyult. Az arisztokrácia átadta a hatalmat a liberális polgári erőknek, élükön Károlyi Mihállyal. Ők néhány hónap elteltével a hatalmat tovább adták a szociáldemokratáknak. A helyzettel ők sem bírtak meg. Ebben a helyzetben a szociáldemokraták a kommunistákat vonták be a hatalomba, és megalakult a Magyar Tanácsköztársaság.
- 5. A Tanácsköztársaság sokat tett a dolgozókért, de egyben a magyar nemzetért is.** 1919-ben a Tanácsköztársaság honvédő háborút folytatott a tőkés Csehszlovákia és Románia, illetve az Antant ellen. Ez volt a 20. század folyamán az egyetlen alkalom, amikor Magyarország külső segítség nélkül magyar területeket szerzett vissza. A magyar munkáspárti hatalom 133 napig állt fenn. 1919 augusztusában a magyar földbirtokos osztály ellenforradalmi erői az Antant segítségével levertek.
- 6. A rablőháborút rablóbéke követte. A Munkáspárt elítéli a trianoni békediktátumot.** Úgy véli: minden magyar embernek el kell ítélnie. A kérdés az, hogy mit teszünk ellene. A Horthy-rendszer a fasiszta Németországgal való együttműködéssel akarta Trianont megváltoztatni, s belevitte az országot a második világháborúba. Magyarország veszített a második világháborúban. A párizsi béke imperialista béke volt, függetlenül attól,

hogy egy szocialista ország, a Szovjetunió is részese volt. A békeszerződés az akkori nagyhatalmak érdekeinek megfelelően rendezte a kelet-európai viszonyokat.

A szocialista időszakban (1948-1989) a hivatalos politika nem foglalkozott sem a trianoni, sem a párizsi béke kérdésével. A nemzetközi jog akkori felfogása szerint a második világháború nyomán létrejött határokat megváltoztathatatlannak tekintette. A szocialista országok ráadásul úgy vélték, hogy a nemzetiségi konfliktusok megoldódnak azáltal, hogy mindegyik szocialista rendszer volt. A valamivel több, mint negyven esztendő nem volt elegendő a nemzetiségi konfliktusok leküzdésére.

A magyar tőkésosztály nem törekedett arra, hogy az elmúlt 25 évben az alapvető változásokhoz vezető háborúk, illetve béke-megállapodások során megváltoztassa a trianoni békeszerződés következményeit. A rendszerváltás után számos helyzet adódott arra, hogy a magyar kormányok felvessék Trianon ügyét. Nem tették! A trianoni határok ma is érvényesek. Magyarország nem tudta visszaszerezni a szomszédos országokhoz került magyarlakta területeket.

Miután beléptünk a NATO-ba és az EU-ba, erre már nincs is mód. A magyar tőkésosztály ismét leszerepelt. Siratja Trianont, de amikor cselekedni kellene, nem cselekszik.

7. A mai magyar tőkés körök tisztára akarják mosdatni az akkori magyar uralkodó osztályt, elhomályosítani és befeketíteni a mai nemzedékek szemében az első világháború nyomán létrejövő kommunista mozgalmat, az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalom, az 1919-es Magyar Tanácsköztársaság történelmi jelentőségét.

A konzervatív-keresztény erők, élükön a jelenlegi kormánnyal arra használják a 100. évfordulót, hogy történelmi-szellemi hidat teremtsenek az Osztrák-Magyar Monarchia, a Horthy-korszak, 1956 és a mai konzervatív-keresztény rendszer között.

A liberálisok nem kevésbé igyekeznek felmenteni az akkori magyar uralkodó osztályt, mint a konzervatívok, hangsúlyozva, hogy Magyarország csak kényszerből lépett be a háborúba.

A szocialisták az európai nagytőke szervezetétől, az Európai Uniótól várják, hogy megakadályozza az első világháborúhoz hasonló tragédiákat, és nem engedi, hogy a dolgozó tömegek kerüljenek hatalomra.

8. Az első világháború a tőkés rendszer szülötte. Csakúgy, mint napjaink háborúi. A tőkés rendszer nem vált békeszeretőbbé attól, hogy most nincsenek világháborúk. Valójában egyik háborúból a másikba megyünk. Sőt, ha a tőkés rendszer nem tudja a válságát leküzdni, akár egy európai háborútól sem retten vissza.

Magyarország 20-21. századi történelmének nagyobbik része kapitalista viszonyok között zajlott. Magyarországon két ízben volt szocialista rendszer, 1919 márciusától augusztusig, és 1948-tól 1990-ig. A tőkés időszakokban Magyarország két világháborúban vett részt, és részese volt korunk nagy háborúinak is, a Jugoszlávia elleni agresszióknak, az iraki és afganisztáni háborúknak.

- Elítéljük a tőkés országok háborús politikáját. Harcoltunk és harcolunk a NATO háborús politikája és Magyarország NATO-tagsága ellen.

- Emlékeztetünk arra, hogy Magyarország számára 1991-1999 között, az ország NATO-csatlakozásáig lehetőség nyílt volna az ország semlegességének kikiáltására. A magyar tőkésosztály és kormányai nem éltek ezzel a történelmi lehetőséggel, és 1999-ben bevitték az országot a NATO-ba.

- Követeljük a magyar katonák visszavonását minden külföldi bevetésből! Ha békét akarunk, ki kell lépni a NATO-ból, ki kell lépni az Európai Unióból, ki kell lépni a tőkés rendszerből.

9. 25 éve győzött a kapitalizmus, de ez a világ most megváltozott. A tőkés körök azt hitték, hogy a piac mindent megold. Lesz teljes foglalkoztatottság, lesz jólét. De a piac nem oldott meg mindent. A piac állandósította a munkanélküliséget, a piac gazdagabbá tette a gazdagot, szegényebbé a szegényt.

Azt hitték, hogy a piac majd egyesíti Európát, nem lesz többé kelet és nyugat, csak Európa. A piac nem törölte el a különbséget, sőt még élesebbé tette. Nincs egységes EU. A magyar munkás dolgozhat Nyugaton, a nyugati meg jól élhet a munkánkából.

De Európa lázad. Az ukrán dolgozó nem kér abból, hogy német és amerikai gyarmat legyen. Nem kér az EU és az USA helytartóiból, a Porosenkókból és másokból. Nem kér a fasisztákból, a szélsőséges nacionalistákból. Ukrajnában a csata még nem ért véget, talán csak most kezdődik igazán.

A nemzetközi helyzetben éles fordulat következett be. Európában, Magyarország közvetlen közelében jelentős katonai erőket összpontosítanak. A második világháború nyomán létrejött nemzetközi intézményrendszer már nem képes biztonságot adni az országoknak. Folyik a második világháború utáni határok átszabása. Az USA és az EU pimasz módon beavatkozik más országok belügyeibe. Nemzetiségi ellentéteket szítanak. Aláássák egyes országok belső stabilitását. Európa és a világ történelmi változások előtt áll.

10. A munkásmozgalom pártjai 1914-ben nem tudták megakadályozni a háborút, mert úsztak a nacionalista árral. A munkásmozgalom számára örök tanulság, hogy nem elég ellenezni a háborút, tenni is kell ellene.

A Munkáspárt ellenzi a háborút. A háború minden terhe a dolgozó tömegek vállára nehezedik, a vagyonos osztályok hasznot húznak minden bajból, amely a népet sújtja.

A magyar munkásság 1919-ben és 1945-ben a világháborúk okozta válságos helyzetben megmutatta, hogy a válságból csak a szocializmus megteremtése a kiút. Ennek jegyében vívták meg Magyarországon a szocialista forradalmat.

A Munkáspárt az első világháború századik évfordulóján a fővárosban és vidéken megkoszorúzza a háborús emlékműveket és sírokat, kegyelettel emlékezik a háború hőseire és áldozataira. Elmondjuk mindenkinek: a háborúkat a tőkés rendszer szüli. Mi nem háborút, mi békét akarunk. Nem akarunk kapitalizmust, a mi célunk az új közösségi társadalom.

Budapest, 2014. július

Magyar Munkáspárt

„ÉJJEL-NAPPAL OROSZORSZÁG JÁR A FEJÉBEN”

Az első világháborúért Európa tőkés körei a felelősek. A magyar katonák hősiessen küzdöttek a háborúban. Elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A magyar uralkodó osztály azonban nem a hazát védte, hanem új területeket akart megszerezni. Nem a békét védelmezte, hanem a háborút használta saját céljainak elérésére. A katonák hősként haltak meg, rossz célokért. Sorozatunkban a háború igazi okait tárjuk fel, a hősökre és áldozatokra emlékezünk, a mai háborúk ellen emeljük fel szavunk.

OROSZ KATONÁK A LÖVÉSZÁROKBAN, 1916

„ÉJJEL-NAPPAL OROSZORSZÁG JÁR A FEJÉBEN”

Magyarország részvétele az első világháborúban a Szerbia elleni támadással indult. 1914 nyarán már nem lehetett külön háborút folytatni Szerbiával. Az európai viszonyok átrendeződtek. Az első lépést törvényszerűen követte a többi. 1914. július 28-án a Monarchia hadat üzent Szerbiának, és az osztrák-magyar csapatok megindultak délre. Augusztus 1-jén Németország hadat üzent Oroszországnak, augusztus 3-án pedig Franciaországnak. Augusztus 5-én a Monarchia is hadat üzent Oroszországnak, 6-án Szerbia Németországnak. Augusztus 12-én Franciaország és Nagy-Britannia küldte el hadüzenetét a Monarchiának. Ez volt az első világháború nyitánya.

Az első világháború és annak végkimenetele azt mutatta, hogy a magyar uralkodó osztály Oroszországgal kapcsolatos politikája csődöt mondott. A magyar nemesség hagyományosan oroszellenes volt. Sok mindennek szerepe volt ebben. Például 1849 emlékének, amikor az orosz cár hadserege verte le a magyar szabadságharcot. De szerepük volt a Nyugat-Európában elterjedt olyan sztereotípiáknak, mint a „buta muszka”, a „lusta orosz muzsik”, az „ázsiai medve”. Az oroszellenes médiaháború azt volt hivatott bizonyítani, hogy Oroszország nem lehet más, csak agresszor, de Oroszország legyőzhető, hiszen Nyugat-Európa kulturálisan, sőt civilizációs szempontból Oroszország felett áll. Ebből következett a magyar uralkodó osztály politikája: Németország oldalán legyőzni Oroszországot, és újabb pozíciókra szert tenni a Balkánon.

Andrássy Gyula, a kiegyezés magyar miniszterelnöke, később a Monarchia külügyminisztere, aki igen tehetség ember volt, sem tudott túllépni osztálykorlátain. Landenberg, a bécsi porosz követség tanácsosa még 1867 szeptemberében azt írta Bismarck porosz kancellárnak, hogy a magyar politikusok mindig Oroszországról beszélnek, s hogy személy szerint Andrásynak „éjjel-nappal Oroszország jár a fejében”.

Öt évvel később Andrásy, aki ekkor már a Monarchia

külügyminisztere, megkapta II. Sándor cártól a Szent András Rendet, Oroszország legrégebbi és egyben legmagasabb kitüntetését. Az elismerés inkább a Monarchia fontosságának szólt, mintsem Andrásy orosz-barátságának. Andrásy ugyanis nem szerette Oroszországot.

Egyébként megdöbbentő, hogy az oroszellenes sztereotípiák mind a mai napig élnek. 1917, a proletárforradalom győzelme után minderre ráakodott a kommunista-ellenesség is, és kialakult a barbár, durva szovjet agresszor képzelet. Szovjetunió ma már nincs, Putyin nem Sztálin, de a nyugat ugyanazokkal a sztereotípiákkal igyekszik a közvéleményt meggyőzni, mint száz éve. Sok magyar politikus ma is úgy tekint Oroszországra, mintha semmi sem változott volna.

Andrássy tudta, hogy Oroszországgal számolni kell. Fura módon legnagyobb külpolitikai sikere, az 1878-as berlini kongresszus az Oroszországgal való megegyezés jegyében született, noha nem volt oroszbarát.

Andrássy maga olyan szövetségi rendszert akart az oroszokkal szembeállítani, amely magában foglalja a Monarchiát, Németországot és Angliát. Az orosz veszély ellen védekezni kell, az oroszokkal való viszonyt „végrelegesen le kell rendezni” – hangoztatta. Ehhez legjobb lett volna egy Oroszország elleni preventív háború. Andrásy nem tudhatta, hogy egyszer lesz egy Európai Unió, amely most az ukrán válság kapcsán hasonló logikával igyekszik Európát Oroszország elleni szankciókra mozgósítani.

A Monarchia külpolitikáját azonban nem Pesten döntötték el. Ferenc József mindenképpen kezében tartotta a külpolitikát és a hadügyet, Magyarországnak előbbire Tisza István szavaival élve csak „irányadó befolyása volt”. Az orosz és a német kapitalizmus gyors fejlődése azonban egyre világosabbá tette, hogy egy erős Oroszország akadály a Németország kelet-európai terjeszkedésének. Magyarán, a német külpolitikában felerősödött az oroszellenesség. A Monarchiának és a magyar uralkodó osztálynak is döntenie kellett: Németországgal vagy Oroszországgal.

„AZ ÉN CSÁSZÁROM NEHOGY LEDÖNTSE AZ Ő CSÁSZÁRUKAT”

A Monarchiának választania kellett: valamilyen megegyezés Oroszországgal vagy Oroszországgal szemben. Mindkét esetben be kellett kalkulálnia Németországot. Ferenc Ferdinánd, a trónörökös az 1881-es hármasszövetség, az osztrák-német-orosz megállapodás folytatását akarta. Ez megerősítette volna a Monarchia súlyát Németországgal szemben. Ferenc Ferdinánd nem bízott Olaszországban, és abból indult ki, hogy az olaszok háború esetén átállnak az ellenfél oldalára. Ez be is következett.

Ferenc Ferdinánd egy úgynevezett „délsláv tömböt” akart kialakítani a Monarchiában Horvátország, Bosznia-Hercegovina és Dalmácia egyesítésével. Ez megszüntette volna a dualizmus rendszerét és a Magyar Királyság alkotmányos különállását. Ferenc Ferdinánd ellenezte az oroszok ellen tervezett háborút is. Azon kevesek közé tartozott, akik előre látták a háború társadalmi következményeit. Nem szó szerint idézve: az én császárom nehogy ledöntse az ő császárukat, hogy aztán a forradalom vegye át mindkettőnkél a hatalmat!

Alois von Aehrantal báró, majd később gróf, 1906-ban, 52 évesen lett a Monarchia külügyminisztere, és 1912-ig volt ezen a poszton. Felesége a gróf Széchenyi családból származott, így szót tudott érteni a magyar arisztokráciával. Aehrantal nem tudta feloldani a Monarchia külpolitikájának ellentmondását, és úgy szerezni pozíciókat a Balkánon, hogy ne kerüljön összeütközésbe Oroszországgal.

Pedig, ha volt valaki a Monarchia felsőbb köreiből, aki ismerte Oroszországot, Aehrantal az volt. Éveken át szolgált a pétervári nagykövetségen, folyékonyan beszélt oroszul. Aehrantal úgy vélte, hogy a Monarchia és Oroszország megegyezhet a Balkán felosztásáról. Megőrizhető a három császár szövetsége. Az orosz terjeszkedési ambíciókat pedig a Távol-Keleten, Kínában lehetne megvalósítani, ami nem zavarta a Monarchia érdekeit. A Monarchia külpolitikája szempontjából azonban alapvető feltétel volt Németország jóakarata.

A Monarchia a Balkán felé terjeszkedett. 1908-ban Bosznia-Hercegovinát annektálták, azaz megszállt területből a Monarchia adminisztratív része lett. Aehrantal kész volt tovább menni, és Törökország felé szert tenni gazdasági és politikai pozíciókra. Ez semmilyen formában sem tetszett Oroszországnak.

LEGYŐZHETŐ-E OROSZORSZÁG?

Száz évvel ezelőtt a német és az osztrák-magyar vezetés is abból indult ki, hogy a szerbeket és az oroszokat, illetve a francia-brit erőket és az oroszokat egyszerre, egy háború keretein belül meg lehet verni. A németek a technikai fölényükben, a hadseregük gyorsaságában bíztak. Az osztrák-magyar vezetés leginkább abban bízhatott, hogy a németeknek sikerül.

A 20. században két világháború bizonyította, hogy ez az út nem járható. Nem sikerült Hitlernek sem 1941-ben, és a második világháború utáni évtizedekben sem lehetett a Szovjetuniót katonai erővel legyőzni.

A nyugat 1914-ben rosszul mérte fel Oroszország erőit. A 20. század elejére az orosz kapitalizmus óriási fejlődésen ment keresztül. 1897-1914 között Oroszország lakossága 139 millióról 185 millióra nőtt.

1880-1910 között az orosz ipar évi 7 százalékkal nőtt, leghagyva a francia, brit, sőt a német ipar növekedési ütemét is. Az

orosz ipar gyors növekedését az óriási olcsó munkaerőforrások mellett a külföldi műszaki-tudományos vívmányok átvétele és a külföldi tőke bevonása tette lehetővé. Fontos szerepe volt a tőke koncentrációjának is. A munkásság közel fele 500 főnél többet foglalkoztató nagyüzemekben dolgozott. Az ipar olyan óriási egyesülések kezében volt, mint a Prodamet, amely a fémipar 80 százalékával rendelkezett.

Oroszország óriási vasútépítésbe kezdett. A 19. század utolsó két évtizedében felépült a 2,5 ezer kilométer hosszú közép-ázsiai vasút. 1902-ben átadták a transzszibériai vasútvonalat, mintegy 5 ezer kilométeres hosszúsággal. A vasutak összhosszát tekintve Oroszország az USA után a második helyet foglalta el.

Oroszország a világ éléskamrájává vált. Rozsból a világtermelés 50 százalékát, búzából 25 százalékát adta, árpából 40 százalékát.

Oroszország az ipari fejlődés ellenére döntően agrárország maradt. 1861-ben Oroszországban is eltörölték a jobbágyságot, de a föld jelentős része a helyi közösségek tulajdonába került, ami akadályozta a kapitalista mezőgazdaság fejlődését. Az orosz lakosság 80 százaléka a mezőgazdaságból élt meg. 1913-ban az egy főre jutó nemzeti jövedelem Oroszországban a német mutató 33 százaléka, a brit 20 százaléka volt.

Minden gond és feszültség ellenére az orosz tőkés rendszer vitathatatlan eredményeket ért el, és megvolt a lehetőség arra, hogy belátható időn belül Európa egyik meghatározó erejévé váljon. Pjotr Sztolipin, aki 1906-11 között volt Oroszország miniszterelnöke, így fogalmazott: „adatok az államnak még 20 - belsőleg és külsőleg is - nyugodt esztendő, és nem ismeritek meg Oroszországot!” A német tőkés körök úgy gondolták, hogy nem adják meg ezt a 20 évet, és addig győzik le Oroszországot, amíg az nem mutatja meg teljes erejét.

NÉMETORSZÁG: HÁBORÚT BÉKÉS EGYÜTTMŰKÖDÉS HELYETT!

1913 végére Németország készen állt a háborúra, csak a megfelelő időpontot keresték. 1871 óta Németország már nem kis fejedelemségek összessége, hanem egységes birodalom volt. A német tudomány, a német ipar gazdaggá tette Németországot. A német hadsereg erre az időre Európa legkorszerűbb és leggyorsabb hadseregévé vált.

A gyorsan fejlődő német gazdaságnak új piacok kellenek. A német tőke élt minden lehetőséggel. A francia, brit és belga tőke után a németek ruháztak be a legtöbbet Oroszországban. A német tőke azonban német kolóniákat is teremtett. 1914-re 2 millió német vállalkozó és telepes élt Oroszországban. A német növekedés azonban beleütközött az orosz tőke növekedésébe.

Németország is kelet felé haladt, és óhatatlanul szembe találkozott Oroszországgal. Németország támogatta a Monarchia agresszív politikáját a Balkánon. A németek szemet vetettek Törökországra is. A Boszporusz német kezekbe kerülése elzárta volna Oroszországot a Földközi-tengertől.

A német politika is mindig két lehetőség között választhat: vagy elfogadja Oroszországot európai partnerként és megegyezik az érdekszférák felosztásáról, vagy háborúzik Oroszországgal. Az 1881-es három császár szövetsége az érdekegyeztetés és az együttműködés jegyében született. Németország azonban egy stabil, de gyenge Oroszországban volt érdekelt, amellyel el tudja a feltételeit fogadtatni. Ennek fényében Németország a másik lehetőséget választotta, az Oroszország elleni háborút. ■

HONVÉDSÉG HELYETT NATO-SEGÉDERŐ

Afganisztántól Kenyáig majd ezer magyar katona teljesít szolgálatot különböző „missziókban”, mindez legalább 10-15 milliárd forintba kerül az országnak. A különböző megszálló akciók többsége nyomokban sem szolgálja Magyarország érdekeit.

A korábbi ígérekkel ellentétben idén sem vonta ki Afganisztánból a magyar katonákat a kormány. Egyelőre úgy tűnik, hogy év végén hazakerülhetnek a helikopteres kiképzésben részt vevők, azonban „különleges szaktanácsadók” valószínűleg amerikai „kérésre” tovább maradnak. Hivatalosan is jövő év márciusig – egyelőre – szól az ugandai, szómáliai és kenyai misszió.

Afganisztán után – ahol időnként a 300-at is meghaladja a magyar katonák száma – a honvédség második legnagyobb kontingense a koszovói, amelyben közel 200 magyar katona vesz részt, míg Bosznia-Hercegovinában több mint 160-an teljesítenek szolgálatot. Néhány katona Kongóban, Ugandában és Grúziában is dolgozik, mint tanácsadó, kiképző és megfigyelő. Magyar katonák vannak még Nyugat-Szaharában, Libanonban és Cipruson, valamint a Sínai-félszigeten.

Magyarország a rendszerváltás előtt is részt vett külföldi békefenntartásban. 1973-1975 között Vietnámban az ENSZ békeműveletek égisze alatt a Nemzetközi Ellenőrző és Felügyelő Bizottság mandátumával kiküldött tartalékos (civil) és katonai állomány együtt dolgozott a klasszikus békefenntartói feladatok ellátásában. Hangsúlyozottan: békefenntartói feladatokat láttak el a magyar katonák. Az utóbbi két évtizedben azonban a béke címke alatt klasszikus megszálló, megtorló, a helyi ellenállást letörő harci feladatokat látnak el a magyar katonák.

A NATO háborús szükségleteinek megfelelően alakították át az MSZP- és Fidesz-kormányok a honvédséget is.

A „missziókban” elesett magyar katonák senkit sem

érdekelnek, sőt az amerikaiakkal szemben pedig még jól is jön egy magyar katonakoporsó, jól lehet mutogatni, hogy tessék, mi igenis komolyan gondoljuk az afganisztáni szerepvállalást... Szégyenletes!

Magyarországnak semmilyen nemzeti érdeke nincs a NATO-akciókban.

Két okból vagyunk ott.

Egy: nem fizetünk be elég pénzt a NATO közös kasszájába, nem veszünk elég fegyvert, s ezzel kompenzálunk.

Kettő: nem tudunk, és nem is akarunk nemet mondani az amerikaiaknak. Ebben tökéletesen egyetért az MSZP és a Fidesz is.

Hende Csaba honvédelmi miniszter nagy hangon beszél arról, hogy immár anyagi és erkölcsi megbecsülés lesz része a magyar katonának. Nos, ez egyelőre egy díszkardnál nem jelent többet.

A hivatásos katona itthoni alapfizetéséből nem tud megélni, külföldi missziókban ennek a sokszorosát keresheti meg. Nem a kalandvágy viszi aknákat szedni az afgán hegyekbe, hanem az, hogy idehaza megélhessen a családja. ■

NEM A NATO-RA!

1. Mert elveszítettük Magyarország függetlenségét, katonai önrendelkezését!
2. Mert a NATO nem szövetség, hanem az amerikai érdekek gátlástalan és feltétlen kiszolgálója!
3. Mert szétverte és a maga hasznára formálta a magyar hadsereget!
4. Mert Magyarországot alkalmatlanná tette saját területének katonai védelmére!
5. Mert katonáink igazságtalan háborúban idegen földön szolgálnak Koszovótól Szudánig! Részt vállalunk más népek szabadságának elnyomásában!
6. Mert magyar katonák adják életüket idegen érdekekért Iraktól Afganisztánig!
7. Mert költségvetésünk aránytalanul nagy részét fordítjuk a szövetségre! Nem katonákra, hanem NATO-kalandokra!
8. Mert méregdrága Gripeneket vetetett velünk, miközben idehaza alig akad katona katasztrófa idején!
9. Mert a „szövetség” új stratégiája alapján bármikor, bármibe beavatkozhat Magyarországon, terroristának nyilvánítva a magyarokat saját hazájukban!
10. Mert a NATO kénye-kedvét szolgálják húsz éve Magyarország urai, a Fidesz is, az MSZP is. A NATO biztosíték a hatalmukra!

AMERIKA HÁBORÚT SZÍT UKRAJNÁBAN

A Washington által kézi vezérelt Petro Porosenko ukrán elnök miután lángba lobbantotta hazáját, most az egész régióra akarja kiterjeszteni a háborút. Múlt vasárnap ugyanis egy családi ház kertjébe csapódott egy, Ukrajna területéről kilőtt lövedék a dél-oroszországi Rosztovi területen. Egy férfi meghalt, egy idős asszony és egy másik ember megsebesült. A 49 ezer lakosú, doni kozákok alapította település közvetlenül az ukrán határnál, mintegy 60 kilométerre található a délkelet-ukrajnai Luhanszktól, és 171 kilométerre északnyugatra Rosztov-na-Donutól, a dél-oroszországi régió székhelyétől. Az aknákat bizonyíthatóan az ukrán kormánycsapatok lőtték ki.

Ukrajna csak áldozat, mert az ottani konfliktust lényegében a Nyugat provokálta ki – állította Václav Klaus volt cseh köztársasági elnök egy prágai vitafórumon. Az oroszbarátsággal aligha vádolható jobboldali politikus szerint a felkelést a Majdanon kiprovokálták, nem lehet szó semmiféle forradalomról. Ukrajna áldozat volt, kihasználták egy újabb kelet-nyugati konfrontációra. Azért, mert egy törekeny és könnyen sebezhető országról van szó, könnyű volt egy bizonyos irányba taszítani és kiváltani a konfliktust. „A szél Nyugatról fúj” – jelentette ki Václav Klaus.

A kijevi kormány közben bejelentette:

az elmúlt 20 év legnagyobb privatizációs folyamatára készül. Egyre világosabb tehát, hogy mire megy ki a játék Ukrajnában! Az EU és az USA tőkései az ukrán piac megszerzését tűzték ki célul, és ennek érdekében hajlandók voltak még háborúra is.

Erre utal az is, hogy az ukrán kormány leállította a „szükségtelenek” ítélt tudományos programok finanszírozását, és a pénzt fegyverkezésre fordítja. Fegyverekre

a keleti tartományok lakossága ellen van szükség. Az ukrán kormány saját népe ellen fegyverkezik, amerikai fegyverekkel. Barack Obama békéről papol, közben terroristákat fegyverez fel Szíriában, a törvényes kormányt igyekszik megdöntetni Venezuelában. Ukrajnát pedig vérbe fűroszti, csak hogy újabb piacokat szerezzen a multi cégeknek, hogy leigázzon egy újabb független államot és szabadságra törekvő népet.

RÉMÁLOM SZLAVJANSZKBAN

Az ukrán csapatok által „felszabadított” Szlavjanszkban egy 3 éves kislány és édesanyját kínozták halálra. A szemtanú, a Kárpátaljáról származó Galina Pisnyak szavai önmagukért beszélnek: „A téren összeterelték a nőket, mert férfiak már nincsenek. Nők, kislányok, öregek. És ezt hívják elrettentésnek szánt kivégzésnek. Fogták a hároméves kislányt, egy kis nadrágban, pólócskában. Egy szögezte, kettő tartotta. Mindezt az anyja szeme láttára. Az asszonyt lefogták és látta, ahogy a gyermeke vérzik. Kiáltások, ordítások és még meg is vagdosták a gyermeket, hogy jobban szenvedjen. Kibírhatatlan volt. Az emberek elájultak. Azután, hogy a gyerek másfél órát szenvedett és meghalt, fogták az anyát, a páncélosok köztötték ájultan és három kört tettek meg vele a téren. Egy kör egy kilométer” – emlékezett vissza a tévé kamerák előtt a négygyermekes asszony. „Ha nem sajnálnám a gyerekeket, magam is fegyvert fognék” – tette hozzá a nő, akinek férje – elmondása szerint – a felkelők közé állt. Amikor az ukrán hadsereg katonái elfoglalták Szlavjanszkot, ott egyetlen felkelő sem tartózkodott. Azt mondta, hogy nem oroszok, hanem egyszerű Donyeck-medencei bányászok, munkások szálltak szembe a kijevi hatalommal.

GYILKOS VEZETI UKRAJNÁT

Petro Porosenko ukrán elnök kijelentette, hogy minden egyes halott ukrán katonáért a szakadárok, a terroristák emberéletek százaival fognak fizetni. A nyugat, benne Magyarország kormánya is szó nélkül tűri, sőt támogatja, hogy a kijevi kormány a saját állampolgárait halomra lölje. Donyeckben, Luhanszkban ugyanis nem külföldi terroristák vannak, hanem ukrán állampolgárok. Porosenko „úr” ebben az esetben közönséges gyilkos.

A NATO-TAGSÁG ELLEN

Antall József nagyon haragudott Horn Gyulára, hogy a NATO-tagság követelésében Horn leelőzte. Persze Antall miniszterelnökként kényesebb helyzetben volt, mivel 1991-ig itt voltak a szovjetek, így eleinte inkább csak a semlegességet emlegette. Horn többet megengedhetett magának, s meg is engedett.

Különösebb kétség nem fért ahhoz, hogy előbb vagy utóbb, de beveszik Magyarországot a klubba. A NATO-ban nem az számít, hogy szegény vagy, netán gazdag, erre inkább az EU-ban figyelnek. A NATO-ban az a lényeg, hogy olyan legyél, mint ők, piacgazdaságra épülő „demokratikus” ország. Magyarul tőkés országot.

Egyszer, még az 1950-es években a szovjetek is jelentkeztek. Nem vették fel őket. Ma sem vennék fel őket, pedig már nem azok, akik voltak. A NATO a konkurenciát se nagyon szereti. Magyarország viszont a rendszerváltás után már nem volt szocialista se, konkurenciát sem jelentett, így aztán csak idő kérdése volt, hogy felvegyenek bennünket. Az 1990-es évekre világos volt, hogy a NATO keletre dübörög, de ehhez le kell számolniuk Jugoszláviával, amely mint egy indián bennszülött ragaszkodott a múltjához, na meg a földjéhez.

1995-ben a Munkáspárt elhatározta, hogy népszavazásra viszi a NATO-tagság kérdését. Újabb katonai szövetség vagy semlegesség? Nekünk kezdettől fogva az volt a véleményünk, hogy semlegesnek kell maradni, s erről döntsön népszavazás.

A népszavazási kezdeményezéshez akkoriban 100 ezer aláírás kellett, mi összegyűjtöttünk 180 ezret. Utóbb kiderült, hogy az aláírások zöme jó. A parlamentnek ilyen ügyekben nem kell vitát nyitni. A parlament azonban vitát nyitott, végül

negyven percet szánt az ügynek, majd eldöntötték, hogy lehetne ugyan népszavazást kiírni, de „Magyarország nincs döntési helyzetben”. A honatyák, a honanyák, a honifjak, mert akkoriban még sok fiatal volt, azzal sem törődtek, hogy ezzel azt ismerik be, hogy a NATO-tagságról nem is Magyarországon döntenek. A parlament elállta a népszavazás útját.

Mi nem hagytuk magunkat, az Alkotmánybírósághoz fordultunk. Az Alkotmánybíróság sok-sok idő elteltével úgy döntött, hogy nem dönt. Az Országgyűlés határozata ugyanis formailag nem törvény, csak egy darab papír, az Alkotmánybíróság ilyen apró-cseprő ügyekkel nem foglalkozik. Sakk, matt, nesze neked, magyar demokrácia!

Később, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az USA nem cécózik tovább a Balkánnal, mindjárt „döntési helyzetbe” kerültünk. 1997 novemberében a kormány ötlete alapján tartottak népszavazást. A népszavazáson a választók 49,2 százaléka vett részt. A NATO-ra 3,3 millió ember szavazott, 574 ezer ember nemet mondott. 3,3 millió ember bevitt 10 milliót a NATO-ba. 1999 márciusában belépünk a NATO-ba, és két hétre rá megkezdődött a háború szomszédunk, Jugoszlávia ellen. ■

A Szabadság megjelenéséről

Ezúton tájékoztatjuk Kedves Olvasóinkat és a Szabadság-futárokat, hogy július 26-i lapszámunk kimarad. A Szabadság következő száma 2014. augusztus 2-án, bővített kiadásban jelenik meg. Köszönjük szíves megértésüket!

A Szabadság szerkesztősége

MUNKÁSPÁRTI RENDEZVÉNYEK AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ KIROBBANÁSÁNAK 100. ÉVFORDULÓJÁN

Július 28-a az első világháború kirobbanásának 100. évfordulója. A Munkáspárt a következő napokban több rendezvényen emlékezik meg az évfordulóról. A rendezvényeken részt vesz és beszédet mond Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke. A párt tagjai koszorút helyeznek el az emlékműveknél. Mindenkit szeretettel várunk!

2014. JÚLIUS 29.

10⁰⁰ Székesfehérvár, Hősök tere

2014. JÚLIUS 30.

09⁰⁰ Makó, Széchenyi tér

10⁰⁰ Magyarcsanakád,

Hősök háza és Szerb templom

11³⁰ Hódmezővásárhely, Kossuth tér

13⁰⁰ Szentés, Hósi emlékmű

2014. JÚLIUS 31.

15⁰⁰ Budapest-Csepel, Szent Imre tér

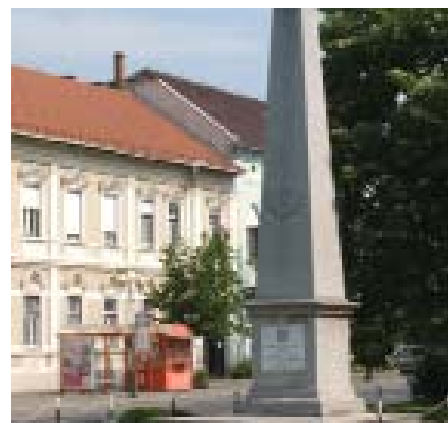

2014. AUGUSZTUS 1.

09⁰⁰ Orosháza, Árpádkert

11⁰⁰ Békéscsaba, Szabadság tér

14⁰⁰ Gyula, Városház utca

HÁBORÚ HELYETT BÉKÉT!

TÖKÉS VILÁG HELYETT ÚJ KÖZÖSSÉGI TÁRSADALMAT!

A MUNKÁSPÁRT AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ KIROBBANÁSÁNAK 100. ÉVFORDULÓJÁN

ÜNNEPI MEGEMLÉKEZÉST TART

2014. JÚLIUS 26-ÁN,
SZOMBATON 12 ÓRAKOR
a 32-es Mária Terézia Budapesti Háziezred
emlékművénél
(1082 Budapest, Harminckettesek tere)

Beszédet mond:

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

Emlékezzünk együtt az egyszerű magyar katonákra,
akik hősiezen küzdöttek a háborúban!

Hajtsunk fejet a dolgozó magyar emberek előtt,
akik viselték a háború terheit, átérték nehézségeit!

Munkáspárt

A Magyar Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Frankfurter Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.